

Нека кажемъ, че Евдокия бѣше хубаво, деликатно, спретнато, ала много гордо и честолюбиво момиче. Тя не одобряваше нито другарка, нито другаръ. Присмиваше се на всички, подиграваше ги, повечето ги презираше и затова тя нѣмаше ни приятелка, ни приятель. Бѣше постоянно замислена, унесена, ходѣше повече сама — самотна, та и всички я избѣгваха.

Тя бѣше гъркинче. Баща ѝ бѣ рибаръ и умрѣлъ преди нейното раждане. Майка ѝ бѣ отъ нѣкой старъ гръцки родъ въ Месемврия. Минаваше за много красива и хитра жена. На дъщеря си тя предаде своитѣ черни очи, вити вежди, правиленъ носъ, симетрично лице и грациозенъ вървежъ. Когато Евдокия бѣ на 7 години, умрѣ и майка ѝ. Детето остана сираче.

Преселници българи отъ Тракия, бездеткини, взеха и осиновиха малката Евдокия, защото я харесаха за голѣмата ѝ хубостъ. Момичето порастна при добро гледане на новитѣ си родители и когато постъпи въ прогимназията стана стройна, чудно красива, съ добъръ усетъ къмъ хубавото; добре рисуваше, ала бѣше много горда и недружелюбна девойка. Другаркитѣ ѝ тичаха подире ѝ зарадъ красотата ѝ, но тя ги презираше и постоянно обиждаше. Като осица тя вадѣше жилцето си и стрѣляше къмъ всѣкиго.

Между момчетата имаше едно високо, червендалесто и храбро юначе, съученикъ и другаръ на Евдокия, на име Благо. Неговитѣ родители бѣха отъ Дойранъ въ Македония, та то знаеше чудесно да кара лодка и да помага на баща си въ риболовство. Това българско юначе, храбро при всички случаи, показваше наклонность да се сприятели съ